

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Novum Gratiae Prodigium: Sive Vita Venerabilis Matris, Sororis Joannæ à Jesu Maria Monialis Præcipui D. Claræ Coenobii In Bvrgos

Ameyugo, Francisco de

Coloniæ Agrippinæ

Caput XVII. Quâ ratione corona spinea, & sanctissima Jesu Christi
salvatoris nostri vulnera corpori Sponsæ suæ Joannæ sint impressa.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37120

DEI, imo & maiorem quam afflictiones tolerandas. Cum etenim anima misericordiam DEI haudquaquam promereatur, & mea minime omnium, tunc istud generat tristitiam, sensumque doloris in anima. At verò dum anima est in tribulatione posita, tum habet suam satisfactionem, & in tolerando acquiescit, dum recogitat mille se inferos stygesque promeruisse. Semper me Christus D. hac viâ, & per meditationem suæ Passionis duxit. Iter hoc anima mea à teneris annis ingressa semper tenuit: quoniam in Passione Christi ego meum gaudium solatiumque nunquam non sum experta. Semper item mihi visum fuit, eo memorto Dominum deseruisse, quoad patiendum nihil mihi submiserat. O doctrinam præstantissimam! illis tamen potissimum feminis, quæ stultâ prorsus persuasione ductæ, sibi imaginantur perfectionem consistere in ecstasibus & mentis excessibus, apparitionibus & revelationibus. Moriuntur ferè præ desiderio eiusmodi res experiendi. Tali profecto ratione nihil omni suo orandi studio efficiunt, nisi quod maligno spiritui, qui se transfiguratur in Angelum lucis, ad suimet occæcationem illusionemque latè portam aperiant, ac veluti temerè volitantes culices, ad periculosum lucis ignem sese adurant. Ah unam non in tali deceptione ad extremum obeant! Tunc sanè morerentur, & morerentur, ut æternum misere viverent. Vitalis pulsus, virtutis arteriæ est mortificatio,

Vitæ perfectio non est sita in visionibus aut revelationibus.

per hanc exploratur sanitas aut ægritudo animæ. Illi, qui solo se rerum Divinarum gustu nutriunt, neutiquam sani sunt. Quamdiu namque mortificationem refugiant, Divinis vescuntur eduliis absque sale. Qui vero in patiando voluptatem capiunt, hi verum & optimum habent spiritum, qui ad virtutis cotem agnoscitur, virtus verò per opera, opera per veritatem, veritas per conformitatem cum prototypo, nempe Christo crucifixo, quemadmodum provida hæc Matrōna egit, quæ perinde ac alter Paulus nullam uspiam voluptatem reperit, nisi in sola Passione Christi, nec honorem nec gloriam habuit, nisi in eius cruce (Ad Galat. 6. v. 14.)

Sed in conformitate cum Christo cruce fixo.

CAPUT XVII.

Qua ratione Corona spinea, & Sanctissima IESU CHRISTI Salvatoris nostri vulnera corpori Sponsæ suæ IOANNAE sit impressa.

Septuaginta Sacræ Scripturæ interpretes ajunt (Cant. 1. v. 10.) quod Sponsus Divinus, quantum sensus litteralis verborum illorum Cantic. Cantic. indicat, Sanctæ Sponsæ suæ polliceatur, facturum se ad ornandam speciem eius in aures aureas, quodque insculpenda sit eis genuina ipsius effigies, cum lucidis purpurei coloris ac veluti sanguinem torantibus sudantibusque vulneribus. In Sponsæ Sponsaque Christum ac Ecclesiam intelligi, nobisque proponi communis est omnium sensus. Nunc porro indagare volumus, quid Chri

Inaures
Sponsa
Christi
quæ &
quid sig-
nificent.

Christus hic Sponsa suæ Ecclesiæ promittat. Origenes (Hom. sup. Cant.) ait quod in aureis inauribus Ecclesiæ suæ SS. quosdam promittat, qui puritate nitoreque animæ purissimo auro futuri essent pares. Et quoniam sunt inaures, duæ sint, est necesse, ad ornatum ac decorem utriusque partis. Hæ duæ personæ, ait ille, Christi sunt simulachra, eidemque in suis vulneribus similes apparentes. Unus horum duorum toto est orbe decantatissimus notissimusque nimirum humanus ille Seraphicus D. Franciscus. Altera personarum harum visa hætenus non fuit. Nam licet quidam servi servæque DEI in pedibus, manibus ac latere acerbos cruciatus vulnerum Christi Salvatoris senserint, aperta tamen, penetrantia, cruenta, vera, actualia, externo aspectui patentia gessit alius nemo præter unum D. Franciscum, prout res Bullæ Sixti Papæ IV nec non in eam rem Auctores adducti (Anton. Daza Hist. plag. S. Francisci. Nau. hist. S. Joannæ à Cruce annor. ad cap. 16. Mart. del Castillo Tract. Apol.) apertis testimoniis comprobant. Deesse promissis suis nequit DEUS: atque ista illa postremis hisce temporibus adimplevit, dum Ecclesiæ suæ suscitavit purissimam Virginem JOANNAM à JESU MARIA, cuius corpori cruenta, vera, actualia, externe patentia, ac visibilia Sacratissima sua vulnera, coronamque suam spineam impressit ad eum, qui sequitur mo-

Biennio atque bimestri prius quam illi gratiam istam contulit Christus D dum Anno 1613. 17. Februarii, quæ erat Dominica Quinquagesimæ, antecedens Jejunia Quadragesimæ, in conventu PP. Discalearum versaretur, ubi tunc quadraginta horarum preces agebantur, perceptâ sancta Communionem, secessit in separatam templi locum, cœpitque in Sanctissimi Sacramenti aspectu, quod tunc fuerat expositum, ingentem amorem, quem DEUS erga homines gessit, perpendere, & quemadmodum ad demonstrandam huius amoris excellentiam, se ipsum primo in ara sanctissimi Sacramenti, nimirum sanctissimi corporis & sanguinis sui immolârit, priusquam cruentum suæ sanctissimæ Passionis mortisque sacrificium in ara crucis perageret; quodque Divinum istud ac venerandum Sacramentum in perpetuum mnemosynon seu monumentum suæ Passionis nobis testamento reliquerit. Hac in contemplatione, cœpit anima eius inflammatissimo ardore desiderio succendi, prototy, conforpoque suo Divinæ ipsius Majestati se conformandi. Amarissimis se imagi- itaque perfusa lacrymis, flagitat, ni Fili vellet is eam suæ Passionis dolorumque reddere participem Gloriosum istud postulatam, ut adipisceretur, advocata atque mediatrice usa est immaculata Angelorum Regina Virgine MARIA, nec non castissimo ac Gloriosissimo eius Sponso Sancto Iosepho,

S. P. Seraphico Francisco & D. Matre Theresiã, in cuius æde sacra tunc verlabatur, & omnium SS. patrocinio. Tam fervidam, devotam, & rationabilem istam Sponsæ suæ petitionem, immensus DEI nostri amor repellere nec voluit, nec potuit. Sed sicut insecutabili sua Providentiã disposuit, ut hæc mulier, singulare toti mundo sui amoris esset insigne, sic eidem etiam conformiter respondit dicens: "E-
 "quum est, filia mea, ut tibi tri-
 "buam, quod postulas. Si etenim
 "ego alioquin omnes alios cruce
 "meã invito, eiusque Passionis meã
 "calicem propino, quo pacto id ne-
 "gare queam illi, quæ instar tui ad
 "eam tantã aviditate anhelat, tam-
 "que ardenti expetit amore? Fiat
 "igitur voluntas tua, hoc ego tibi
 concedo atque elargior. Hiscæ illa
 ad se ab excessu mentis rediit, qui ei
 tum supervenerat, sensitque in ma-
 nibus, pedibus ac latere tam acerbos
 dolores, ut impossibile fuisset in tali
 cruciatu illi vivere, nisi Dominus,
 qui operatus illud fuerat, omnipoten-
 tẽ suã manu eam sustentãssset.
 Hascẽ tam vehementes pœnas, nullo
 non tempore irremisse Sor. Joanna
 sustinebat, duobus circiter annis ac
 octo mensibus, videlicet à supradicta
 die usque ad annum 1615. & octavam
 mensis May diem, quã apparitio Gloriosi
 Archangeli Michaëlis celebratur. Eã
 die ita conclusa fuerunt manus eius,
 ut nec Medici ullum prorsus medium
 ad eas recludendas reperire potuerint,
 sed ingenue confessi fuerint, excedere
 naturæ vires malum

*Deus postulat
 eius assentit.*

*Illas atroces
 dolores percipit.*

istud, solumque DEUM ei opitulari posse. Eo in itatu permanit Ioanna nostra usque ad vespertam festivitatis Ascendentis in cœlum Christi D. quæ anno illo incidit in diem 19. præfati mensis Maii. Deinde vespere Ascensionis D. 19. Maii Anno 1615. inter quintam ac sextam horam vespertinam, dum Ancilla & Sponsa Christi Soror Ioanna in suo Sacratio cum DEO unita, in vehementi mentis excessu esset posita, orsa est perpendere, quemadmodum Christus D. posteaquam doctrinarum splendore mundum illuminãssset omneque in-
 iunctum sibi opus obedienter con-
 sumãssset, humanum genus pretioso suo sanguine redemisset, mortem toto inferno principemque eius, nobili certamine devicisset ac servituti subiecisset, deinceps etiam tam diu captivos veteres Patres libertati restituisset, secumque triumphaliter deduxisset, ipse ad extremum gloriosus, Divino amictus lumine sicut vestimento, è terris ad cœlos ascenderit. Dum igitur sponsa eius JOANNA profunda contemplatione cordi alte impressisset, quod is ob amarissimam Passionem suã tali sit honore ac gloria coronatus, usque adeo amore Passionis eius exarsit, ut cor eius propemodum consumeretur ac deflagraret igneo incensissimoque amore, desiderio atque cupiditate patiendi. Quare ardentissimo amoris aestu Christum precabatur. "Mi DEUS
 "ac mi Sponse, dicens, Si unquam
 "aliquid amore tui sum passa, te oro,
 non equidem ob id, O Domine
 (nihil

“nihil quippe est quod sustinui,
 “sed ob multiplicem & inexplicabi-
 “lem tuæ Sanctissimæ Passionis a-
 “maritudinem, quam mea causa to-
 “lerasti, per tuam gloriosissimam
 “crucem, quæ salutis nostræ ara
 “fuit, in qua te cum Sponsa tua Ca-
 “tholica Ecclesia copulasti mun-
 “dumque redemisti, ac vitam tuam
 “pro vita nostra, animam tuam pro
 “nostra cœlesti tuo Patri obtulisti
 “& tradidisti. Ob dolorosam in-
 “tem compassionem, quæ in corde
 “suo perlenit, dum sub cruce tuam
 “contemplaretur Passionem. Per
 “hæc omnia obtestor te DEUS ac
 “Domine mi, velis me iuxta de-
 “siderium ac debitum meum, do-
 “lores tuæ Sanctissimæ Passionis
 “experiri.

*Quæ ra-
 tione
 Christus
 insigni-
 ta im-
 presserit.*

Dum sic Ioanna precatur, vide-
 bat Christum Crucifixum sibi appa-
 rere: è manibus verò, pedibus sa-
 croque latere, in specie ardentis
 clarissimeque relucentis flammæ,
 cœlestes procedere radios, inque
 ignitarum sagittarum modum suas
 manus, pedes atque latus penetra-
 re. Existimabat Ancilla D. Ioan-
 na, visum istud suis proponi oculis,
 ut cognosceret, qualiter ipsa verum
 Christi IESU Crucifixi simula-
 chrum effici debeat. non quidem per
 martyrium corporalem passionem,
 sed per ardens incendium
 spiritus. Postquam igitur visio il-
 la disparuit, remanlit exinde ani-
 ma eius Divini amoris igne tota ac-
 censa, corpus verò tam acutis atro-
 cibusque pervadebatur doloribus, ut
 sudor omnibus è membris eius nim-

bi instar deplueret, ipsaque mortuali
 agone correpta humi prolaberetur,
 velut si animus eam liquisset, quan-
 tumvis non ex toto sensibus desti-
 tueretur.

Ignorabat nocte illâ Ioanna, quid
 sibi evenisset: enormes quidem pa-
 tiebatur dolores; quia verò excepta
 membris vulnera necdum inspex-
 rat, collatam sibi divinitus gratiam
 adhucdum non agnoscebat. Ma-
 ne postridie ad Discalceatos abiit,
 pœnitentiæ ac sacrosanctæ Eucha-
 ristix Sacramenta perceptura. Ni-
 hil tamen de hoc suo conscientix
 arbitro intinavit, sine timore quo-
 dam, seu profunda humilitate acta,
 vel fortè quo Regis sui sacramen-
 tum celaret. Quia verò Omnipoten-
 tens DEUS magnifica gloriæ suæ
 opera consuevit ad augendum ho-
 norem suum palam facere, clara in
 luce ostendere voluit nobile opus
 suæ inexhaustæ miserationis, quæ
 præterlapsa nocte sponsæ suæ Ioan-
 næ collata fuerat. Itaque dum ad
 sumendam S. Eucharistiam altare
 adit, Sacerdosque ad porrigendam
 ei sacrosanctam buccellam accedit,
 apparet illi Salvator cruci affixus,
 dextramque suam à cruce solutam
 super humerum Ioannæ suæ ponit,
 amicissimeque ad eam se trahens,
 sequentia suavissima & affectuosis-
 sima verba ad eam proloquitur.
 “Tu mihi amata es in paucis filia,
 “atque ut talem ego te magno
 “Passionis meæ sigillo insignivi,
 “quod valde pretiosum est, & ma-
 “xime æstimandum. Porro Ioan-
 na Virgo humilis, tam grave cœle-
 stis

*Immensa
istius gra-
tia ponde-
re Ioanna
ferè op-
primitur.*

*Qua ra-
tione vul-
nera Io-
anne im-
pressa ho-
minibus
innotue-
runt.*

stis gratiæ pondus ferre non pote-
rat, premebaturque magis modum
mensuramque supergressi favoris
istius magnitudine, quam vulne-
rum suorum doloris acerbitate. Un-
de factum, ut mox à percepta S.
Communione, dulce quidem ac
sapidum, sed fatale propemodum
ei supervenerit deliquium. Extra
se ergo positæ cor pavore plenum
fuit, sic ut corpus eius fere geli-
dum ac emortuum sudor frigidus o-
periret. Qui prope IOANNAM
astiterant, ab altari eam abstrahe-
bant. Ubi vero illa manus dedu-
xit atque aperuit, cum eas illi ru-
bentibus cruentisque signatas vul-
neribus conspexissent, enimvero
vehementer obstupere universi
ad tam singulare inauditumque
prodigium, continuoque Confessa-
rium eius accersiverunt, qui festina-
to accurrit, præstolabatur tamen
donec deliquium illud finem acci-
peret. Posthæc IOANNÆ
præcipit, ut manus pandat. Tum
vero conspexerunt omnes, quem-
admodum illæ veris ac visibilibus
plagis vulneratæ essent, quæ vulne-
ra Christi in cælos Ascendentis die
mane primum apparuere, sed ves-
pere pervigili eiusdem Ascensionis
D. impressa fuerunt, hora, die, Anno
ac mense prout supra memoravi-
mus.

Summum hoc munus favo-
remque Divinum, summa pariter
gratitudine IOANNA excepit,
sed tam profunda etiam germana-
que humilitate, ut merito sit obstu-
pescendum. Tanta fuit eius de-

missio, ut se absconderit occultarit-
que, ne à quoquam eius vulnera no-
tarentur, quippe quæ exinde sic e-
rubesceret ac si ingenti ignominia
notata affectaque fuisset. Quo-
niam vero humilitas, quam ex ac-
cepto munere exhibemus, DEUM
benignissimum provocat ad novum
conferendum beneficium, Deusq;
tantam Sponsæ suæ in tanta exalta-
tione humilitatem conspiceret,
æquum omnino fore, atque ex debi-
to se facturum arbitrabatur, si tan-
tam animi eius demissionem novo
favore honorisque auctario corona-
ret. Quapropter dum Soror IO-
ANNA in Sacrario cum sponso
in spiritu suo esset unita visendum se
Sponsæ suæ Christus exhibuit, corona-
namque Imperatoriam inæstimabi-
lis pretii capiti eius imposuit. Ut
igitur IOANNA sic se corona-
tam vidit, motabat caput suum di-
cens: Nequaquam Domine; non
hanc ego pretiosam, sed spineam
exposco coronam. Continuo tua
Majestas hanc coronam ademit,
& coronavit alia mucronatis ac pe-
netrantibus spinarum aculeis horri-
dâ, tam alte vertici eius eam ter-
primendo, ut cerebrum ei pe-
netrarent, illaque sensibus
destitueretur. Post modicum
temporis intervallum, dum
à capite velum amovet, comperit
circum caput suum duos veluti li-
nearum sulcos circumductos, u-
numque profundiorum altero, in
forma diadematis cuiusdam, in
medio porro circumferentiæ velu-
ti oram quandam, aut elevatiorem
limbum duorum digitorum latitu-
dine

*Imperat
corona
Christi
Ioannam
cingit
quam illa
renuit.*

*Moxque
ab eo spi-
neâ coro-
nata.*

*Eius se
ma.*

*Divin
id esse
pas m
ei pro
tuam.*

*Ioann
se ver
ac vifi
Christi
vncif
imago.*

dine, ex quo acerbissimum maximumque percipiebat dolorem. Videtur Divina providentia ad manifestandum istud secretum ordinasse, ut IOANNA tua favorem hunc, perinde ac quinque vulnerum initio non sat sufficienterque animadverteret. Etenim quoniam de se tam parum sentiebat, morbum quendam cephalicum aut ægri capitis id esse vitium credebatur. Iubet ergo accersiri Medicos. Duo præstantiores omnium, qui tum Burgis erant advenere. Unus eorum dicebatur Doctor Aspe, alter verò Doctor Oliva. Hi ambobus summa diligentia caput illius inspexere, maxima rei tam insolite admiratione percussi, omnes totius naturæ abditos recessus pervestigantes, haudquaquam reperire poterant animove comprehendere quidquam, quod huic prodigio ansam aliquam præbuisset. Coacti sunt itaque totum omnipotentiae gratiæque Divinæ adscribere, atque concludere rem hanc naturalem humanique usûs casum minimè esse; Sed sicut corp' ori eius antehac sacrosancta sua impressit vulnera, ita etiam capiti eius coronæ suæ spinæ stigmata DEUM imprimere voluisse.

Post prædictam coronationem felix ac beata hæc Creatura IOANNA, facta est aspectabile Christi crucifixi simulachrum, permanseruntque deinceps in corpore illius stigmata Passionis eius insculpta. Verum est quidem, quod ea vulnerum insignia toto vitæ suæ

tempore, uti Divus FRANCISCUS non gesserit retinueritque, quoniam, uti Libro quarto memorabimus, mandato superiorum ex Obedientia postulavit à DEO, ut præfata vulnera tollere ab ea vellet. Nihilominus tamen gessit ea totis, unde viginti annis cum septem mensibus; talesque ac tantos exinde cruciatus pertulit, ut mirum, imo miraculum sit, quod cum eis potuerit vivere. Porro quod in rei veritate omnia ista sic se habuerint, insequentibus duobus capitibus liquido ac evidenter demonstrabitur.

CAPUT XVIII.

Judicialis Informatio super veris vulneribus Coronæque spinee Sponsæ CHRISTI Sororis IOANNÆ à IESU MARIA.

PRima hexameri die lucem creavit DEUS, (Gen. 1. v. 4. quæ licet tam clara atque splendida, tam nitens ac speciosa esset creatura, sacer Textus nihilo secius ait, DEUM illam inspexisse priusquam approbaret bonamque pronunciaret. Per hoc nobis ex mente D. Chrysostomi innuens, quod divina etiam opera, quantumlibet sint bona, lucida splendidaque appareant, probanda prius magno studio, solertique indagine sint examinanda, quo nimirum discernatur, quid intersit inter tenebras & lucem, diem atque noctem, inter divinas operationes, & fallacia deceptoris Sathanicæque mali demonis